

▶ 12 Mayo, 2020

La infermeria celebra el seu dia internacional amb l'orgull d'haver respost al repte de la pandèmia i la por del repunt

“El ritme frenètic va tapar el cansament”

ANA MACPHERSON
 Barcelona

Pels hospitals corre una sensació d'alleujament tens barrejat amb una certa incredulitat. Perquè arriben pocs malalts de Covid-19 i els quiròfans i altres llocs que s'han reconvertit en unitats d'intensius comencen a tornar a la funció original. Perquè hi ha menys pacients a les UCI i a urgències. Però costa de pensar que l'huracà dels dos últims mesos pugui afluixar de debò. La tensió no baixa del tot, reconeixen infermeres responsables de diferents àrees de l'hospital de Sant Pau i de l'hospital del Mar. Perquè “això no s'ha acabat pas. El coronavirus ha portat les persones a nivells altíssims de patiment, solitud i vulnerabilitat”.

Es el punt de coincidència de tres professionals, Mar Vega, Montse Sitges i Mar Pina. Són

respectivament responsables de la infermeria de l'UCI de Sant Pau, els quiròfans del Mar i urgències de Sant Pau.

Totes coincideixen a assenyalar les dues primeres setmanes d'epidèmia com el pitjor període, “quan els protocols canviaven cada dia i el que ahir era la norma per protegir-nos ja no servia l'en-

Les dues primeres setmanes van ser el pitjor: els protocols canviaven cada dia i hi havia molta por

demà”, recorda Montse Sitges. Això va fer que hi hagués molta por d'infectar-se i portar el virus a casa, que no hi hagués manera de saber si els equips realment protegien i eren els adequats, si l'endemà n'hi hauria prou...

Aquelles primeres setmanes van ser una descàrrega d'adrenalina contínua. “El ritme va arribar a ser tan frenètic que va ocultar el cansament”.

A l'UCI multiplicada de Sant Pau “ens arribaven de set en set, i estem acostumats a la gravetat, però era brutal. Persones que arribaven parlant i al cap de poques hores estaven intubats i els havíem de posar de bocaterrosa perquè els pulmons funcionessin amb el respirador. Esperem de debò que els ciutadans siguin responsables; ha estat extremadament greu. Estem millor, però ho diem amb la boca petita; un repunt a aquest nivell fa por”, explica Mar Vega.

No es queixen de les dues-centes capes que es posen a sobre: pijama, bata impermeable, bata d'un sol ús, mascareta FFP2, mascareta quirúrgica a sobre, guants, ulleres o pantalla quan entren al costat del pacient. “És aclaparador; són moltes hores”, admet

Vega. Ara també hi afegeixen els cabells recollits i gorres de colors. “T'acostumes a tot. Ara si et deixes alguna cosa, notes que et falta”.

“Infermeres, metges, auxiliars, zeladors... Tots han fet un esforç d'adaptació enorme. Hem canviat horaris, torns... Ja ens agrada a urgències adaptar-nos als canvis,

“Darrere el fet de cuidar una persona en tots els aspectes no hi ha herois i vocació, sinó gent molt formada”

i ho fem de pressa, però és molt dur haver-te'n d'anar a un hotel després de treballar sense parar un dia rere l'altre per no contagiar la teva família. Ha estat molt greu i no pot ser que no serveixi per a res”, diu amb emoció Mar

Pina, responsable d'infermeria d'urgències.

Des d'aquesta primera línia recorden com el pitjor l'obligat aïllament i la mort en solitud. “Tot i que de seguida vam disposar de tauletes, un comiat a través de la pantalla és molt molt dur”. El millor potser ha estat la pinya, el treball en equip, tots posant-hi l'espatlla, amb molta formació i capacitat pel mig. “Perquè darrere l'art de cuidar una persona en tots els aspectes no hi ha herois i vocació, sinó gent molt formada”.

Com a la resta d'hospitals, l'equip de Montse Sitges del bloc quirúrgic i del servei de reanimació de l'hospital del Mar es va transformar a tota velocitat en infermeria d'intensius. “Molta formació; tots vam refrescar coneixements, però a més vam aconseguir un sistema d'informació intern molt eficaç. Apreníem de l'experiència i ens passàvem solucions cada dia, amb mètode, no pas idees soltes. Aprofitàvem els 5 o 10 minuts de trobada de canvi de torn. Ha funcionat”.

Per tot plegat, pel cansament, l'entrega, la versatilitat, la capacitat d'adaptació a una cosa nova i en canvi continu, al dolor i la gravetat, el que troben a faltar és reconeixement. Que no hagin de tornar a sentir entre els ciutadans un “nena” ni un “tu no ets el metge”. Que se sàpiga quina és la seva feina. Creuen que hi haurà alguna paga, però pensen en alguna cosa més que diners.

La tornada dels infarts i els politraumàtics a urgències, les intervencions de tumors programades als quiròfans, l'atenció intensiva a un altre malalt a l'UCI gairebé els dona alegria. Molt del que s'ha après quedarà en les rutines dels seus hospitals, i esperen que també en les rutines dels ciutadans, “sobretot la higiene de mans, la distància social i saber que som responsables de cuidar els altres”.

Montse Sitges, infermera en cap de quiròfans de l'hospital del Mar

Mar Vega, infermera en cap de l'UCI de l'hospital de Sant Pau